

sidst Betjenten i Ansigtet. Med Bistand af et Par af Tilskuerne blev han derfor bundet paa Hænder og Fødder og saaledes transporteret ned til Vognen.

Under alt dette havde de to Elskende inde bag den lukkede Dør siddet i Hr. Frandsens Sofa som to Lig. De havde ikke turdet røre sig eller bare se paa hinanden, og Hr. Frandsen havde ikke været langt fra at græde. Fru Vilhelmine var den, som først kom til sig selv. Da hun hørte Betjentens Stemme, lod hun sig lukke ud ad Køkkendøren; og endnu før hendes Mand var bleven anbragt i Vognen for at køres til et Hospital, sad hun i en Sporvogn paa Vejen til sit Hjem.

Her modtog hun en Timestid senere med Fatning Politiets Meddelelse om det passerede, og havde ogsaa allerede i sit Hoved ordnet Affæren paa en saadan Maade, at hun ikke vilde blive kompromitteret. Hun ringede straks sin Far op og bad ham instruere Pressen, idet hun forklarede, at hendes Mand under hele deres Ægteskab havde gjort sig latterlig for Folk ved den urimeligste Skinsyge. Naar han havde fortalt Politiet, at han havde set hende gaa op til Hr. Frandsen, var det naturligvis en afsindig Mands Indbildning. Men forresten var hans Hang til stærke Drikke, hans økonomiske Forhold og hans Storhedsvanvid jo mere end tilstrækkeligt til at forklare, hvad der nu var sket. — —